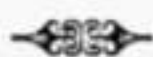

Μάτην τὰ γλυκά σου προφαίνεις κάλλη,
 κ' ἡ ὁδός σου ἄστροις διακοσμεῖται.
 Ἦ ὁδὸς ἐκείνης εἶν' ἤδη ἄλλη.
 Δὲν μ' ἐνθυμεῖται.

5

ΕΙΣ ΣΑΠΦΩ

Πλέκουσα ὥδ' ἀκοιμήτου θρήνου,
 ἤγειρας τὰς Μούσας τὰς Λευκαδίας,
 κ' εἶχες εἰς τὰ βάθη τῆς σῆς καρδίας
 φλόγας καμίνου.

Σ' ἔλεγον αἱ Μοῦσαι αὐτῶν δεκάτην.
 Ὅταν τὸν πικρὸν ἐκελάδεις πόνον,
 οἱ ψαλμοὶ σ' ἐφθόνουν τῶν ἀηδόνων.
 Οἶμοι πλὴν, μάτην!

Μόνη σ' ἦτον μόνη ἐλπίς τὸ μνηῆμα,
 ἔπου νὰ σβεσθῶσι καὶ φλόξ καὶ πόνοι·
 καὶ καταφυγὴ σοι παρέστη μόνη
 βράζον τὸ κύμα.

Καὶ εἰς τὴν ὑγρὰν του ριφθεῖς ἀγκάλην,
 ὥς τὸ κλαῖον βρέφος ἀπεκοιμήθης,
 κ' ἤλπισας νὰ εὕρης σιγὴν τῆς λήθης.
 Μάτην δὲ πάλιν!

Πᾶν προσρέον κύμα, πᾶν ἀπορρέον
 κλαῖον διηγεῖται τὰς συμφοράς σου,
 κ' ἐλεγεία ψάλλει, καὶ τ' ὄνομά σου
 λέγει τ' ὠραῖον.

—

Θάλλεις εἰς ἐρώντων θνητῶν τὴν μνήμην,
 εἰς τὰς ἀποστάσεις καὶ δι' αἰώνων.
 Ἄν δὲ καὶ ἀπέθανες εἰς τὸν πόνον,
 ζῆς εἰς τὴν φήμην.

